

Solstein-Ledreborg: Jeg maa bestemt fastholde, at naar Spørgsmaalet er om, hvorvidt Motiverne til et Lovforslag faae nogen Betydning, er det ganske ligegyldigt, hvad Lovforslaget dreier sig om. Jeg hævder, hvad Thinget altid har hævdedet, og det ærede Medlem selv tidligere har hævdedet, at Motiverne ingen Betydning have. Det er det Første. Dernæst mener jeg rigtig, at det ikke staar i Regjeringens Haand gjennem en Erklæring i Motiverne at gjøre vor Forkastelse af den provisoriske Lov her retslig ugyldig. Det er det, det ærede Medlem vil anerkjende, men det vil Thinget ikke anerkjende. Selv om det ærede Medlem paa det Punkt bøier sig for Regjeringen, gjøre vi det ikke.

Berg: Med Hensyn til disse Motiver skulde det ærede Medlem være varsom, thi disse Motiver følge den sædvanlige Stik. Gjennem dette første Stykke i Motiverne fremlægges en foreløbig Lov; det er den gamle Regel lige fra 1850, anderledes kan den ikke forelægges, den kan ikke gengives i Teksten, og den samme Fremgangsmaade har det ærede Medlem brugt, da han forelagde den foreløbige Lov ved sit private Initiativ. Naar altsaa ikke Motiverne maa tages til Hjælp til Forstaaelsen af Lovforslaget, have vi den 12te Oktober kun forkastet den midlertidige Finantslov og ikke Provisoriet.

Solstein-Ledreborg: Jeg har aldrig paastaet, at Motiverne til et Lovforslag ikke have Betydning som Oplysningsmiddel for Folkethinget om, hvilke Regjeringens Hensigter vare, men jeg har paastaet, at Motiverne ikke kunde forandre den retslige Karakter af Lovforslaget. Nu vil jeg tillade mig at spørge det ærede Medlem: Mener det ærede Medlem, at trods den Forkastelse, der har fundet Sted her i Thinget, foreligger nu paa Grund af disse Motiver den provisoriske Lov igjen til Forkastelse, eller mener han det ikke? Det vil jeg vide, det maa vi have frem.

Berg: Her foreligger efter Regjeringens Opfattelse, støttet af en af Statsmagterne, en provisorisk Finantslov. Den er gaaet i denne Skikkelse gjennem Formanden til Thinget, og jeg ser ikke, hvorledes vi ved at billige det eller ved at fortsætte Behandlingen heraf kunne give Regjeringens urigtige Opfattelse af Gyldigheden af vor Forkastelse noget Dementi.

Solstein-Ledreborg: Jeg har ikke spurgt det ærede Medlem om, hvad Regjeringens Opfattelse var, men hvad det ærede Medlems Opfattelse var, og om det ærede Medlem opfatter den nuværende her foreliggende Lov som den provisoriske Lov eller ikke, det er det, jeg maa have at vide.

Berg: Jeg opfatter den ikke som en provisorisk Lov; det har jeg udtalt, idet jeg i min Dagsorden bestemt fastholdt Gyldigheden af Thingets Forkastelse. Men det, jeg fastholder, er, at, naar der staar to Statsfaktorer overfor hinanden, Folkethinget paa den ene Side og Regjeringen paa den anden, og naar man virksomt og alvorlig vil værge sig mod Ansvarer for det Grundlovsbrud, vi nu sidde i, maa vi hver Gang og altsaa ogsaa denne Gang her, naar et saadant Forslag foreligger, give vor utvetydige Mening til Kjende, og utvetydig gives Meningen kun til Kjende ved, at et saadant Forslag efter sit Indhold og Motiver forkastes.

Solstein-Ledreborg: Efter at det ærede Medlem nu har udtalt, at her ikke foreligger en provisorisk Lov, indser jeg ikke, hvorledes vi ved en Forkastelse slaa den provisoriske Lov ihjel — det er ganske umuligt — eller give Nogetshjælp til Kjende. Derimod indser jeg meget vel, at vi ved at gaa ind paa Regjeringens Opfattelse, som det ærede Medlem nu gjør i sin Afstemning og sin praktiske Optræden, gjør hele vor egen Stilling tvetydig, men at vor Stilling skulde blive utvetydig ved at handle stik imod vor egen Forudsætning, er det mig umuligt at forstaa. Hvad den virksomme Protest angaar, maa det vel være Noget, det ærede Medlem har i Sinde at gjøre efter denne Forkastelse; thi han vil dog ikke paastaa, at det blev nogen virksom Protest, hvis vi nu forkastede denne Lov og gik ind paa Regjeringens Opfattelse. Følgen vilde jo kun blive, at Regjeringen udvirkede en ny provisorisk Lov allerede i Aften. Hvis det ærede Medlem kalder det en virksom Protest, er det en sørgelig Politikk. Jeg antager derfor, at han maa have andre kraftige Midler i Sinde, en Rigsretsanklage eller noget andet Stort. Men da det Virksomme ikke ligger for, og kun det Tvetydige er Resultatet af det, det ærede Medlem foreslaar Thinget nu at gaa ind paa, vil jeg end yderligere bestemt fra raade at følge den Fremgangsmaade at gjøre sine egne Handlinger tvetydige ved at bøie sig for Regjeringens Forlangende; det vilde endnu være det mest Beflæggelige.